

подражавања природно лепог, уз пример човека који имитира песму славуја, наводећи да нам та имитација *одмах постаје досадна*.

Буђење филозофског интереса за уметност у блиској је вези са буђењем филозофије уопште, јер једино она може вратити уметности њено истинско достојанство: за Канта је то измирење *загонетно дело душевних моћи субјекта*, док је за Хегела оно *сагласно са реалношћу и са истином*, односно: већ је остварено!

Показаће се, дакле, да – насупрот Канту – Хегел сматра да уметничко дело *припада појмовном мишљењу*, у смислу да уметничке форме нису случајне, већ имају своју непромењиву унутрашњу *логику*. Према недостатке Кантове филозофије Хегел демонстрира на практичком подручју, управо се у естетичкој сфери могу видети *размере* тих недостатака, јер Хегел сматра да се *двоструким неуспехом Кантове практичке теорије* наговештава трансформација *аксетске у естетску* идеологију! Хегел напомиње да Кант „дупло подбацује“: прво иницирајући немогућу ситуацију, а потом неспособношћу да доследно прати и спроведе оно што је сâм иницирао.

Коначно: иако Хегел одаје признање Канту – како у погледу *прве разумне речи о естетици* у *Критици моћи суђења*, тако и у области *апориорних елемената чулности*, он ипак закључује да Кантов систем остаје ограничен дуализмом, да му недостаје конкретност, те да је једини начин да се тешкоће Кантове филозофије превладају – да се та филозофија *обрне „наглавачке“*!

Прва недоумица која се, према Хегеловом мишљењу, појављује у оквиру разматрања лепог јесте та која разматра да ли се уопште *лепа уметност* „показује достојном да буде нарочито обрађивана“, будући да лепо и уметност прожимају све сегмента живота као *пријатељски дух*, весело украшавајући све унутрашње и спољашње околности, па забавни карактер њихове форме може унети недоумицу у погледу једнаке важности тих феномена и оних које сматрамо *озбиљнима*.

Друга тешкоћа тиче се специфичности лепог, за чији живот Хегел сматра да се састоји у *привиду*, иако крајњи циљ који је у себи истинит *не би смео да се остварује помоћу обмане*. У вези са овим ставом потребно је подсетити на Ничеов став да уметност приказује привид као привид, што је чини истинитом, као и на термин који је сковао Бадју – инестетика, који упућује на однос филозофије уметности, која –